

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **B. V.**, zas. JUDr. Ladislavem Koženým, advokátem se sídlem Sladkovského 13, Kolín IV, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobce podal u zdejšího soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jíž se domáhal vydání rozhodnutí, kterým by krajský soud uložil žalovanému povinnost vydat ve lhůtě pěti dnů od právní moci rozhodnutí ve věci samé vedené žalovaným pod č.j. KUJI 66978/2014, č.j. KUJI 58871/2014 OZ 343/2013 St-124/13 a č.j. KUJI 51700/2014 OZ 175/2013.

Žalobce v žalobě ve znění jejích pozdějších doplnění vypočítal seznam opatření (dopisů-stížností), které učinil za účelem ochrany proti nečinnosti a zdůraznil následující skutečnosti.

Žalobce se v řízení, jehož je účastníkem, vedeném u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě pod sp. zn. 11 C 37/2014, dozvěděl, že je ohledně jeho osoby Psychiatrickou léčebnou Havlíčkův Brod veden chorobopis z doby, kdy byl do této léčebny nezákonně dovezen Státní bezpečností pro své politické názory, jež vyjadřoval v době nesvobody a v této léčebně byl nezákonně vězněn, omezován na osobní svobodě a mučen. S ohledem na tuto nezákonnost proto žalobce stížností ze dne 20. 6. 2014 ve smyslu § 93 odst. 1 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách při jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), adresovanou řediteli Psychiatrické léčebny Havlíčkův Brod, požadoval objasnit, na základě jakého právního vztahu byl ohledně jeho osoby touto léčebnou chorobopis vytvořen, když dle jeho mínění mezi ním a touto léčebnou v minulosti žádný právní vztah ve smyslu zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, nemohl vzniknout. Současně se žalobce domáhal odstranění této nezákonně vedené zdravotnické dokumentace, jakožto pozůstatku zločinů komunismu na něm páchaných, a dále vydání prohlášení ve smyslu, že Psychiatrická léčebna Havlíčkův Brod nebyla oprávněna osobu žalobce v

source not found.

době nesvobody věznit a mučit, neboť tímto postupem porušila tehdy platné předpisy, stejně tak jako nebyla oprávněna ohledně osoby žalobce zakládat jakýkoliv materiál zločinecky označovaný jako chorobopis. Závěrem dopisu žalobce požadoval písemnou omluvu za zločiny komunismu na něm páchané a odškodné jemu dosud způsobené škody.

Vzhledem k nevyřízení výše uvedené stížnosti ze strany Psychiatrické léčebny Havlíčkův Brod požadoval žalobce dopisy ze dne 24. 7. 2014, 22. 8. 2014, 26. 8. 2014 a 5. 9. 2014 adresovanými žalovanému nápravu nezákonného jednání ředitele uvedené psychiatrické léčebny včetně uplatnění totožných požadavků. Ani z podnětu těchto dopisů však dle názoru žalobce k nápravě nedošlo, když dopisy žalovaného **ze dne 29. 7. 2014 č.j. KUJI 51700/2014 OZ 175/2013** (V němž žalovaný konstatoval, že v uvedené době byl rozhodnou právní úpravou zákon č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, dle něhož byly při poskytování zdravotní péče pacientům vedeny záznamy (chorobopisy). Jestliže tak zmiňovaná psychiatrická léčebna vedla záznamy o léčbě žalobce, činila tak zcela v souladu s tehdejšími předpisy. Bližší obsah těchto záznamů však není žalovanému znám a nemůže se tak k postupu léčebny blíže vyjádřit, neboť podklady k doložení doby léčby, průběhu léčby či dalších skutečností ohledně průběhu léčby žalobce či postupu psychiatrické léčebny žalovaný k dispozici nemá.), **ze dne 29. 8. 2014 č.j. KUJI 58871/2014 OZ 343/2013 St-124/13** (V němž žalovaný konstatoval opakování již dříve vícekrát vznesených požadavků a stížností ze strany žalobce včetně požadavků, k jejichž vyřízení není žalovaný kompetentní, jež již byly ze strany žalovaného vyřizovány dopisy ze dne 20. 5. 2013 a 3. 10. 2013. Závěrem byl žalobce ze strany žalovaného opakovaně upozorněn na čl. 5 odst. 13 Pravidel Rady Kraje Vysočina pro přijímání a vyřizování stížností a zejména pak na skutečnost, že s odkazem na tato Pravidla v případě opakování totožných stížností, již tyto nebudou ze strany žalovaného vyřizovány.) a **ze dne č.j. 29. 10. 2014 KUJI 66978/2014** (Jímž byl žalobce ze strany žalovaného informován o rozsahu pravomoci žalovaného a dále o tom, že jeho požadavky na žalovaného tuto jeho pravomoc přesahují. Žalobce byl proto žalovaným ohledně požadavku na vyslovení nezákonnosti jeho hospitalizace a vedení zdravotnické dokumentace odkázán na soud.), se žalobce necítí být uspokojen.

Vzhledem k výše uvedenému vyslovil žalobce domněnku, že splnil veškeré požadavky zákona pro vydání rozhodnutí ve věci samé ze strany žalovaného ve věcech vedených žalovaným pod č.j. KUJI 66978/2014, č.j. KUJI 58871/2014 OZ 343/2013 St-124/13 a č.j. KUJI 51700/2014 OZ 175/2013, když žalovanému ve vydání požadovaného rozhodnutí nic nebrání a přesto zůstal nečinný.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby tato byla jako nepřípustná odmítnuta. K důvodům svého návrhu uvedl, že ve věcech č.j. KUJI 66978/2014, č.j. KUJI 58871/2014 OZ 343/2013 St-124/13 a č.j. KUJI 51700/2014 OZ 175/2013, jež jsou předmětem žaloby, nevydal žádné rozhodnutí, a ani neučinil jiný úkon, který by podléhal soudnímu přezkumu v režimu soudního řádu správního. Zároveň je přesvědčen, že nebyl ani nečinný, když na všechna podání ze strany žalobce reagoval.

O věci usoudil krajský soud následovně.

Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Soudní řád správní tedy neposkytuje ochranu před jakoukoliv nečinností správního orgánu, nýbrž tato ochrana je připuštěna pouze ve dvou nejzávažnějších případech, spočívajících v nevydání rozhodnutí ve věci samé nebo nevydání osvědčení v zákonné, respektive v přiměřené lhůtě, jak plyne ze shora citovaného ustanovení.

Zákonnými podmínkami soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. tak je: 1) probíhající správní řízení, v němž 2) má správní orgán povinnost vydat správní rozhodnutí ve věci samé či osvědčení v určité zákonem stanovené lhůtě, 3) žalobce vyčerpal zákonné prostředky správního řízení k ochraně před nečinností, které mu zákon o správním řízení dává k dispozici.

Krajský soud se nejprve musel zaměřit na posouzení, zda uvedené podmínky soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu jsou v posuzované věci naplněny. V ní žalobce podal stížnost proti postupu poskytovatele při poskytování zdravotních služeb ve smyslu § 93 odst. 1 zákona o zdravotních službách a (protože s vyřízením své stížnosti nesouhlasil) následně stížnosti ve smyslu § 93 odst. 2 téhož zákona příslušnému správnímu orgánu, který tomuto poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb, tedy žalovanému. Na tyto stížnosti žalovaný odpověděl shora uvedenými dopisy vedenými pod č.j. KUJI 66978/2014, č.j. KUJI 58871/2014 OZ 343/2013 St-124/13 a č.j. KUJI 51700/2014 OZ 175/2013.

Dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách *může pacient podat proti postupu poskytovatele při poskytování zdravotních služeb nebo proti činnostem souvisejícím se zdravotními službami stížnost. Stížnost se podává poskytovateli, proti kterému směřuje; tím není dotčena možnost podat stížnost podle jiných právních předpisů. Podání stížnosti nesmí být osobě, která ji podala, nebo pacientovi, jehož se stížnost týká, na újmu.* Poskytovatel je pak dle odst. 3 téhož ustanovení takovou stížnost povinen vyřídit do 30 dnů ode dne jejího obdržení. Odstavec 2 uvedené normy upravuje postup pro případ, že stěžovatel není se způsobem vyřízení jeho stížnosti spokojen, když stanoví, že *pokud osoba, která podala poskytovateli stížnost (dále jen „stěžovatel“), s jejím vyřízením nesouhlasí, může podat stížnost příslušnému správnímu orgánu, který tomuto poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Zároveň uvede důvody nesouhlasu s vyřízením stížnosti poskytovatelem.*

Postup vyřizování stížnosti pacienta ze strany správního orgánu, který poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb, pak upravují § 94 a § 96 zákona o zdravotních službách. Toto ustanovení mj. správnímu orgánu ukládá povinnost vyřídit stížnost do 30 dnů ode dne jejího obdržení.

Dle § 96 odst. 1 zákona o zdravotních službách *jestliže příslušný správní orgán při šetření stížnosti zjistí porušení práv nebo povinností při poskytování zdravotních služeb nebo činnostech s tím souvisejících stanovených tímto zákonem nebo jinými právními předpisy anebo jiná pochybení dotýkající se práv a zájmů pacientů a) uloží poskytovateli nápravná opatření s uvedením lhůty pro jejich splnění, popř. b) podá podnět orgánu příslušnému podle jiných právních předpisů či příslušné komoře, jestliže zjistí takové pochybení zdravotnickým pracovníkem, který je členem komory, které přísluší šetřit komoře podle zákona upravujícího činnost komory. Obdobně postupuje poskytovatel.*

Ze shora citovaných ustanovení zákona o zdravotních službách je patrné, že o stížnosti proti postupu poskytovatele při poskytování zdravotních služeb, potažmo o

source not found.

následné stížnosti správnímu orgánu, který tomuto poskytovateli udělil oprávnění k poskytování služeb, se žádné správní řízení nevede. Výsledkem šetření stížnosti proto ani není (a nemůže být) vydání správního rozhodnutí nebo osvědčení. Šetření stížnosti a její vyřízení může vyústit pouze v postupy vymezené v § 96 odst. 1 zákona o zdravotních službách.

Jak už krajský soud uvedl shora, klíčovým předpokladem úspěšnosti žaloby proti nečinnosti správního orgánu tak je zejména existence povinnosti správního orgánu požadované rozhodnutí ve věci samé či osvědčení vydat. Tuto skutečnost podtrhl Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Ans 1/2005, dostupný na www.nssoud.cz; v němž konstatoval:

„Pokud úkon správního orgánu není rozhodnutím ve smyslu § 65, tj. není způsobilý zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, pravomoc soudu ve správním soudnictví v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu není založena. ... Pojem „rozhodnutí“ správního orgánu, jehož vydání se lze podle § 79 odst. 1 s. ř. s. žalobou proti nečinnosti domáhat, je legislativní zkratkou, kterou soudní řád správní zavedl v ustanovení § 65 odst. 1. Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. označuje legislativní zkratkou „rozhodnutí“ takové úkony správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují žalobcova práva nebo povinnosti. Rozhodnutím ve smyslu této legislativní zkratky tak není jakýkoliv úkon správního orgánu, byť vydávaný ve správním řízení či formálně označený jako rozhodnutí správního orgánu, ale pouze takový úkon správního orgánu, který zasahuje do práv nebo povinností žalobce tím, že jeho práva nebo povinnosti zakládá, mění, ruší nebo je závazně určuje. Proto žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný ve vydání rozhodnutí, kterým má být rozhodováno o právech nebo povinnostech žalobce; pokud úkon správního orgánu není způsobilým zasáhnout do práv a povinností žalobce (tj. není rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s. ř. s.) není v pravomoci soudu poskytovat ve správním soudnictví ochranu proti správnímu orgánu, který je s provedením takového úkonu v prodlení, a nemůže rozhodovat o povinnosti správního orgánu úkon provést.“

A právě o takový případ v posuzované věci jde. Výsledkem vyřízení stížnosti dle § 93 odst. 1 a odst. 2 zákona o zdravotních službách není vydání rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 65 s. ř. s., ani osvědčení. Zákonné podmínky pro možnost využití soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu tak naplněny nebyly.

Žalobce se žalobou domáhal vydání rozhodnutí ve věcech vedených žalovaným pod č.j. KUJI 66978/2014, č.j. KUJI 58871/2014 OZ 343/2013 St-124/13 a č.j. KUJI 51700/2014 OZ 175/2013, tedy právě ve věcech, v nichž žalovaný šetřil důvodnost žalobcových stížností dle § 93 odst. 2 zákona o zdravotních službách. Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu tedy obsahovala požadavek, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí, které rozhodnutím ani osvědčením není. Za této situace krajskému soudu nezbylo, než žalobu z důvodu neodstranitelnosti tohoto nedostatku podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, protože nebyly splněny podmínky pro podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu. Z toho důvodu nebylo na místě nařizovat ve věci ústní jednání, jak požadoval žalobce.

Obiter dictum krajský soud uvádí, že vyřízením stížnosti dle § 93 odst. 1 a odst. 2 zákona o zdravotních službách se rozumí především prošetření obsahu stížnosti a vyznění stěžovatele o výsledku šetření a v případě, že byla stížnost

source not found.

shledána důvodnou nebo částečně důvodnou, přijetí nápravných opatření, případně podání podnětu ke kontrole příslušným orgánům či profesním komorám. Žalovaný stížnost vedenou pod č.j. KUJI 51700/2014 OZ 175/2013 vyřídil dopisem ze dne 29. 7. 2014, stížnost č.j. KUJI 58871/2014 OZ 343/2013 St-124/13 vyřídil dopisem ze dne 29. 8. 2014 a stížnost č.j. KUJI 66978/2014 vyřídil dopisem ze dne 29. 10. 2014. Z uvedených dopisů je zjevné, že ani v jednom případě neshledal žalovaný stížnost důvodnou, přičemž tento závěr odůvodnil. Avšak ani v případě důvodné stížnosti nelze její vyřízení, tj. vyrozumění žalobce o výsledku šetření a přijatých opatřeních, podřadit pod pojem „rozhodnutí“ ve smyslu legislativní zkratky dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovateli tedy subjektivní právo na vydání rozhodnutí nesvědčí.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud s odkazem na § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. března 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu